

„Hospodin je síla má a štít můj, mé srdce v něj doufá. Pomoci jsem došel, proto v srdci jásam, svou písni mu budu vzdávat chválu.“ /Žalm 28,7/

2. Královská 4, 42-44

Efezským 3, 14-21

Jan 6, 1-15 Nasycení pěti tisíců

Jsme uprostřed léta a dnešní evangelium nás myšlenkově vrací do doby předvelikonoční. Ježíš odchází na horu, kde chce být chvíli sám jen se svými učedníky. Vždyť jsou blízko Velikonoce, největší židovské svátky, kdy si Izraelci připomínají nesmírnou Hospodinovu moc, při vyvedení lidu z egyptského otroctví. Možná právě o tom chtěl Ježíš s učedníky mluvit, modlit se, být chvíli stranou od světa jen v blízkosti Boha.

Lidé ho však nenechají ani chvíli v klidu. Ježíšova schopnost uzdravit nemocné mu získávala stále větší přízeň. Před Ježíšem se houfuje obrovský zástup lidu. Co od něho očekávají? Mnozí právě to uzdravení – vlastní či někoho blízkého, jiní chtějí slyšet o Božím království, někdo by rád viděl nějaký senzační zázrak. Očekávání lidí jsou různá, jedno však mají všichni společné – přišli k Ježíšovi, přišli za ním. A on nijak neposuzuje jejich vnitřní pohnutky, proč to udělali. Na nic se neptá a přijímá je jako Dobrý pastýř. Hned se stará o to, aby neměli nedostatek. Tak jako Hospodin sytil Izraelce na poušti manou a proměnil pro ně hořkou vodu v pitnou, tak Ježíš se stará o lid, který za ním přišel.

Nejprve se ptá Filipa na možnost zásobení celého shromážděného společenství chlebem. Filip odpovídá odhadem nákladů. Ani 200 denárů nestačí na pokrytí základní dávky chleba na jednoho člověka. Tolik peněz učedníci nemají. Možná takovou částku pohromadě ani nikdy neviděli. Vždyť 200 denárů je plat zemědělského dělníka za tři čtvrtě roku. Zbývá tedy jen smutně koukat na prázdný měšec? Ondřej si všiml, že je tu jeden chlapec, který si vzal s sebou oběd. Pět chlebů a dvě ryby. Ale co to je pro tolik lidí? Vždyť je to strašně málo! A přece není. V rukou lidí možná ano, ale pokud je i to málo svěřeno do rukou Ježíše, stává se z mála dostatek pro všechny.

Nemusíme mít mnoho, stačí alespoň trochu. Tak jako tenkrát, tak i dnes používá Ježíš to málo, co mu dáváme. I my bychom chtěli někdy říci – máme málo času, málo peněz, ubývající síly, nedostatek schopností. Nestačí to pro toho konkrétního člověka, nestačí to pro tolik lidí. Kristu však stačí málo a je

z toho dostatek. Všimněme si, že Ježíš neudělal okamžitý zázrak, který by se líbil senzacechtivým divákům. Nebyl kouzelník. Nevytvořil okamžitě ohromnou hromadu chlebů a ryb, u které by vznikla tlačenice a jeden přes druhého by si z ní brali. Ti lidé si nejprve ani nevšimli, že je jídla tolik. Uvědomili si to až podle toho, kolik ještě zbylo. Nestal se okázalý zázrak na efekt. Ježíš chleby a ryby množil postupně tak, jak je sám lidem podával. (Vzal chleby, vzdal díky a rozdílil lidem – předjímka poslední večeře a pro nás připomínka Večeře Páně při bohoslužbě).

Boží cesty jsou nenápadné. Nemusíme mít hned nahromaděny všechny prostředky k pomoci. Můžeme dávat hned a z mála. Prostě dávat, od Krista přijímat a sytit druhé – Božím slovem, obyčejným slovem porozumění a naděje, konkrétní pomocí. A možná si někdy povšimneme zázraku, že dáváme víc, než bychom byli schopni jen z vlastních sil a schopností. Amen.

/Slovo na neděli 25. července 2021 Dana Kalivodová/